

Επιστολή Χαλεπίου Παύλου προς Αρχιερείς: «Οι αλυσίδες μου είναι σύνδεσμος της ενότητάς μας» (Μητροπολίτης Χαλεπίου Πάυλος Yazigi)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μπουένος Άιρες, τη 24^η Ιουνίου του 2016

Ανοιχτή επιστολή του

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Χαλεπίου, κ.κ. Παύλου,
σε όλους τους Αρχιερείς της Ορθόδοξης Εκκλησίας
επί τη εορτή του Αγίου Πνεύματος

Οι αλυσίδες μου είναι σύνδεσμος της ενότητάς μας

«Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σέ, (...) γενέσθαι τοιούτους ὅποιος κἀγὼ εἰμι, παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τούτων»
(Πράξεις 26, 29)

**Παναγιώτατοι, Μακαριώτατοι, Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι
Αρχιερείς της Ορθόδοξης Εκκλησίας,
Πατέρες και Αδελφοί μου στην αρχιεροσύνη,
«Χριστού Απόστολοι» και «Διακονητές» του λαού του Θεού σε όλη την
οικουμένη,**

Φέτος, ανέκφραστη χαρά πλημμύρισε την καρδιά μου στη γιορτή της Πεντηκοστής, χάρη στο Άγιο Πνεύμα που μας συνέχει και μας ενώνει, ορατώς και

αοράτως, στην αποστολική μας διακονία την οποία μας εμπιστεύεται διαρκώς ο Κύριος.

Πρώτα απ' όλα, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον καθέναν από εσάς, και διαμέσου του σεβαστού προσώπου σας, και τις Εκκλησίες που ποιμαίνετε, επειδή δεν έχετε παύσει να εύχεστε για μένα, ιδιαιτέρως αυτά τα τρία χρόνια, από τότε που ο Κύριος μου ανέθεσε αυτήν την περίεργη «εκκλησιαστική αποστολή» στην οποία βρίσκομαι εξαιτίας της απαγωγής μου[1]. Αυτή η προσευχή έχει δημιουργήσει μία ένωση μεταξύ μας, η οποία ήταν, και θα παραμένει, η πιο ζωντανή «συνοδεία» και μία πλήρης έκφραση της «καθολικότητας» της Ορθοδόξου μας Εκκλησίας, αν και αυτή η εμπειρία έχει ως κέντρο, το ταπεινό πρόσωπό μου, και ως στόχο, τη σωτηρία μου. Δεν αμφιβάλλω ότι το όνομά μου είναι μέσα στην καρδιά σας, ενώ βρισκόμαστε μέσα στην κατεξοχήν καταστροφή αυτής της χιλιετίας, εμπειρία την οποία βιώνει «κατά σάρκα» η Εκκλησία μου, με την οποία συμπορεύομαι από το μακρινό «κελί» όπου βρίσκομαι.

Νιώθω ότι αυτό που περισσότερο μας ενώνει, αυτές τις μέρες, είναι οι αλυσίδες που φέρω τώρα. Δεν με έχουν καταθλίψει, επειδή «άνταναπληρῶ τα ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἐστὶν ἡ ἐκκλησία» (Κολ. 1, 24), συμπληρώνοντας τα παθήματα που βιώνει ένας ολόκληρος λαός και υποφέρει μία ολόκληρη περιοχή, τα οποία συνταράζουν και ολόκληρο τον κόσμο. Χωρίς αμφιβολία, στην πραγματικότητα, «θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποις» (Α' Κορ. 4, 9).

Η ενότητα η οποία δημιουργούν αυτές οι αλυσίδες μεταξύ μας είναι μία εμπειρία που βίωσε η Εκκλησία μου, μαζί με πολλές άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες, κατά τον παρελθόντα αιώνα καθώς και προγενέστερους αιώνες, δοκιμάζοντας τις πολύ

σκληρά και επίπονα. Είναι αλήθεια ότι αυτή η ενότητα εκφράζεται διαχρονικά. Έχει υπερβεί τη σύγκλιση, ή μη, Ιερών Συνόδων, καθώς και όποια διατύπωση ή εκδήλωση, επειδή σας χαρακτηρίζουν, – μαζί με το δοκιμαζόμενο λαό του Θεού, τον εμπιστευμένο στην αρχιεροσύνη σας -, οι προσευχές σας υπέρ αλλήλων, η αδελφική σας αλληλεγγύη, η θυσιαστική σας διακονία, βαστάζοντας τα βάρη αλλήλων, και αναπληρώνοντας το νόμο του Χριστού, σύμφωνα με την προτροπή του Αποστόλου Παύλου (Γαλ. 6, 2). Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι αυτή η ενότητα αποτελεί την αυτοσυνειδησία σας και το καθημερινό σας βίωμα, τόσο στην προσευχή όσο και στην αποστολική διακονία σας.

Είναι περιττό να σας «αναγγείλω» ότι είμαι μαζί σας όπου και αν βρίσκεστε αυτές τις μέρες, είτε στην Κρήτη είτε αλλού, όχι επειδή το όνομά μου καταγράφεται μέσα σε πρακτικά ή μνημονεύεται σε δηλώσεις, – κάτι το οποίο εκδηλώνει τη συμπαράστασή σας σε μένα και στην Εκκλησία μου -, αλλά επειδή οι αλυσίδες μου έχουν γίνει σύνδεσμος της ενότητάς όλων μας. Τις τοποθετώ ενώπιόν σας, γιατί αποτελούν ευλογία για μένα και για σας, καθώς είναι αλυσίδες μου, και, συνεπώς, έγιναν δικές σας, «*εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ*» (Εφ. 4, 12), και για τη διακονία κάθε «πλησίον», ειδικά των «μικρών» αδελφών του Κυρίου οι οποίοι –πόσο αναρίθμητοι που είναι!- βρίσκονται σήμερα στα υπόγεια, στους δρόμους της μετανάστευσης, στις θάλασσες του θανάτου, στην ασθένεια, και εκτίθενται στους βομβαρδισμούς, στην εκμετάλλευση και σε πολλά είδη αντιξοοτήτων.

* * * * *

Αφού γιορτάζουμε σήμερα τη γιορτή του Αγίου Πνεύματος[2], χάρη του οποίου συμμεριζόμαστε τα πάθη του Χριστού καθώς και τα του ποιμνίου Του, και επειδή θα γιορτάσουμε προσεχώς τη γιορτή των κορυφαίων Αποστόλων, Πέτρου και Παύλου, ιδρυτών του Πατριαρχείου Αντιοχείας και πάσης Ανατολής, ιδού μία διαθήκη που έκανε η Εκκλησία μου από την αρχή, χάρη του ονόματος του Κυρίου, να υπομένει, δηλαδή, διώξεις και αλυσίδες, να μείνει πιστή στην αγάπη του Χριστού, να συμπαρασταθεί στους δοκιμαζομένους, και να προσεύχεται για όλους τους αδελφούς. Βρίσκεται δεμένη με την αλυσίδα της αγάπης, κατά την εντολή του Κυρίου να αγαπάμε αλλήλους όπως Εκείνος μας αγαπά. Γι' αυτό, οι αλυσίδες μου είναι εγγύηση της πιστότητας και της διαθήκης μας προς όλους Εσάς. Να καυχιέστε, λοιπόν, για τις αλυσίδες μου, καθώς είναι σύνδεσμος της ενότητάς μας, που μας συνενώνουν καθημερινά για τη δόξα της Εκκλησίας του Χριστού, μέλη της οποίας όλοι είμαστε.

Έχοντας υπόψη αυτή την προτροπή του Αποστόλου Παύλου – «*Μη λοιπόν ντραπείτε τη μαρτυρία του Κυρίου μας, μήτε εμένα το δέσμιό του (μήτε την Εκκλησία μου), αλλά συγκακοπαθήστε στο ευαγγέλιο σύμφωνα με τη δύναμη του Θεού*

» (Πρβλ. Β΄ Τιμ. 1, 8) -, υποβάλω τα σέβη μου και την μετάνοιά μου στο σεβάσμιο χορό των περίφημων διαδόχων των Αποστόλων το οποίο αποτελείτε.

Ζητώντας την ευχή και την ευλογία σας, διατελώ μετά πολλής ευγνωμοσύνης και εν Χριστώ αγάπης,

+ Ο Μητροπολίτης Χαλεπίου Παύλος,

Δια χειρός του γραμματέα μου,

Μητροπολίτη Μπουένος Άιρες και πάσης Αργεντινής, κ.κ. Σιλουανού

[1] Είναι γνωστό ότι η απαγωγή του Μητροπολίτη Χαλεπίου, κ. Παύλου, έγινε τη Δευτέρα 22^α Απριλίου του 2013, μαζί με τον συρο-ιακωβίτη αρχιερέα του Χαλεπίου, κ. Ιωάννη Ιβραχίμ.

[2] Αυτή η επιστολή γράφτηκε πρώτα στα αραβικά, κατά τη Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή τη 20^η Ιουνίου του 2016.